

Загроза з того світу

КУПИТИ

Про книгу

Гаррі Дрезден стикався з чималою кількістю жахливих ворогів протягом своєї кар'єри. Гігантські скорпіони. Надмірно сексуально налаштовані вампіри. Психотичні перевертні. Таке трапляється, коли ти — єдиний професійний чарівник у телефонному довіднику Чикаго.

Але за всі роки, присвячені розслідуванню надприродного, Гаррі ще ніколи не стикався з нічим подібним: світ духів зійшов з розуму. По всьому Чикаго привиди створюють хаос — і не лише ті, що грюкають дверима чи кричать. Ці привиди мучать, вони жорстокі та смертельні. Хтось — або щось — навмисно підбурює їх сіяти неземний безлад. Але навіщо? І чому так багато жертв пов'язані з самим Гаррі?

Розділ Перший

Існують причини, через які я ненавиджу швидку їзду. По-перше, синій «жук», недолугий Фольксваген, на якому я їжджу, небезпечно деренчить і скрегоче на швидкості понад шістдесят миль на годину. До того ж я не надто добре ладнаю з технікою. Здається, все, що створено після Другої світової війни, може раптово вийти з ладу, коли я до нього наближаюсь. Як правило, коли я за кермом, то їжджу дуже обережно та розсудливо.

Сьогоднішній вечір був винятком з цього правила.

Шини «жука» заскрипіли на знак протесту, коли ми завернули за ріг, свідомо ігноруючи встановлений там знак «ПОВОРОТ ЛІВОРУЧ ЗАБОРОНЕНО». Старе авто азартно загарчало, наче відчуваючи, що на кону, й продовжило відважно трястися, стогнати й торохтіти, доки ми мчали вулицею.

— Ми можемо їхати ще швидше? — протягнув Майкл.

Це була не скарга. Звичайне запитання, вимовлене спокійним голосом.

— Лише за попутного вітру або якщо почнемо спускатися з пагорба, — відповів я. — Далеко ще до лікарні?

Кремезний чоловік стенов плечима й похитав головою. Він мав волосся кольору солі з перцем, темне на сріблястому тлі, яке, на мою думку, деяким чоловікам просто пощастило успадкувати, хоча його борода досі була всуціль темно-каштанова, заледве не чорна. Його жорстке обличчя було помережане зморшками клопотів і веселощів, а широкі долоні з набряклими венами лежали на колінах, котрі впиралися в приладову панель.

— Точно не знаю, — відповів він. — Дві милі?

Я примружився, дивлячись у вікно «жука» на вечірній присмерк.

— Сонце майже сіло. Сподіваюся, ми не запізнилися.

— Ми робимо все можливе, — запевнив мене Майкл. — Якщо на те буде воля Божа, ми встигнемо вчасно. Ти впевнений у своєму... — його рот скривився від огиди, — джерелі?

— Боб дратує, але рідко помиляється, — відповів я, натискаючи

на гальма та ухиляючись від сміттєвоза. — Якщо він сказав, що привид буде там, він буде там.

— Боже збав, — промовив Майкл і перехрестився.

Я відчув, як навколо нього вирує якась потужна спокійна енергія — сила віри.

— Гаррі, є дещо, про що я хотів із тобою поговорити.

— Не проси мене знову відвідати месу, — кинув я, почувуючись ніяково. — Ти ж знаєш, що відповідь буде «ні».

Хтось на червоному «таурусі» підрізав нас, тож мені довелося збочити, виїхати на зустрічну смугу і піти на обгін. «Жук» відірвав від землі два колеса.

— Придурок! — заволав я з водійського вікна.

— Це не забороняє мені питати, — промовив Майкл. — Але — ні. Я хотів би знати, коли ти збираєшся одружитися з міс Родрігез?

— До бісової матері, Майкле, — надувся я. — Ми з тобою вже два тижні гасаємо містом і даємо відсіч кожному привидові та духові, що раптом наважився підвести свою потворну голову.

Ми й досі не знаємо, що змусило світ духів збожеволіти.

— Я знаю, Гаррі, та...

— Наразі, — урвав його я, — ми переслідуюмо огидну стару покоївку з округу Кук, яка може порішити нас, якщо ми не будемо уважними. А ти питаєш про моє особисте життя.

Майкл спохмурнів.

— Ти спиш з нею, чи не так? — він радше констатував факт, ніж ставив запитання.

— Не так часто, як хотілося б, — буркнув я і знову виїхав на зустрічну смугу, обганяючи пасажирський автобус.

Лицар зітхнув.

— Ти кохаєш її? — запитав він.

— Майкле, — відповів я, — відчепися. Якого милого тобі взагалі заманулося питати про це?

— Ти кохаєш її? — не вгавав він.

— Взагалі-то, я намагаюся вести машину.

— Гаррі, — запитав він, посміхаючись, — ти кохаєш цю дівчину чи ні?
Це нескладне питання.

— Ще б пак, — буркнув я.
Я промчав повз синьо-білу автівку, миль на двадцять перевищивши ліміт дозволеної швидкості, і помітив, як поліціант за кермом закліпав очима та розлив свою каву. Я зиркнув у дзеркало заднього виду й побачив, як спалахнули сині вогні на поліційній машині.

— Чорт забирай, це кінець. Тепер нас переслідують копи.
— Не переймайся про них, — заспокоїв мене Майкл. — Просто дай відповідь на питання.

Я зиркнув на Майкла. Він не відводив від мене погляду, на широкому чесному обличчі з міцною щелепою сяяли сірі очі. Його волосся було коротко підстрижене, немов у морського піхотинця, проте він носив коротку войовничу борідку.

— Певно, так, — промовив я за мить. — Так.
— Тоді ти не проти сказати це?
— Сказати що? — не втямив я.
— Гаррі, — Майкл вилаявся, вчепившись в ручку на дверцятах, коли ми підстрибнули на вибоїні, — припини поводитись, наче дитина. Якщо ти кохаєш цю жінку, так і скажи.

— Навіщо? — запитав я.
— Ти ж не казав їй, чи не так? Ніколи не казав.
Я знову поглянув на нього.
— Ну і що з того, що не казав? Вона знає. Що тут такого?
— Гаррі Дрездене, — промовив він, — ти, як ніхто інший, маєш знати силу слів.

— Послухай, вона знає, — кинув я, натискаючи на гальма та знову додаючи газу. — Я надіслав їй листівку.

— Листівку? — перепитав Майкл.
— «Голмарк».
Він зітхнув.

КУПИТИ